

1.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

ALLAN(42 ÅR) befinder sig i et tidløst rum, med en lang & mørk korridor bag sig og et skarpt 'forhørs' spot, der blænder ham.

Han vender sig og kigger direkte i kameraet, prøver at sige os noget, men kan ikke få begyndt.

Stemningen er hypnotisk og klaustrofobisk, nærmest terapeutisk.

2.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. DAG (1980)

ALLAN(15 år) står på hjørnet af en villavej, blændet af den stærke sommer sol. Foran ham tegner villavejen sig diffust, men langsomt klarer den op.

Allan kan nu se kollektivet 'Bella Ciao' på hjørnet. Huset ser ud til at være under en større ombygning, der er gået i stå. 'Bella Ciao' skiller sig generelt ud fra det ellers pæne villakvarter, hvor alle andre huse og haver virker harmoniske.

Allan står og lurser, og lægger mærke til at der på første sal, er sat brædder for vinduerne. Huset ser nærmest forladt ud.

Allan bevæger sig over til hækken, og kigger ind. Alt ånder fred.

Allan træder ind i haven, og lusker målrettet over til garagen, der er fyldt med cykler, og en enkelt knallert, som han låser op.

Men pludselig dukker KIRSTEN frem. Det er hans bedste vens mor. Hun er en blid og følsom hippie, men underlig fjern.

KIRSTEN:
Hej Allan.

ALLAN:
Hej...

KIRSTEN:
Længe siden...

ALLAN:

Er Che hjemme?

KIRSTEN:

Nej, det troede jeg da du vidste...
Vi kunne jo ikke... efter det sidst.
Sådan noget kræver jo professionelle.

ALLAN:

Så, hvor er han?

KIRSTEN:

Ja... vi var jo nødt til at få ham
indlagt. Du så jo selv... Og nu vil
han slet ikke se os mere. Så kan du
snakke med ham? Du ved, drenge...

Allan er skeptisk, men ser at hun er på nippet til at græde;
Så han nikker genert til hende.

KIRSTEN:

Lover du?

Allan nikker igen, og Kirsten skriver adressen på en seddel.

KIRSTEN:

Tak... Du er sgu' en kammerat.

Allan står med sedlen i hånden og et fortvivlet udtryk.

3.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

ALLAN(42 ÅR) står med samme fortvivlede udtryk som 25 år før.

Hans hjertebanken er så kraftig, at korridoren pulserer i takt.

ALLAN(42 ÅR):

*Det er nu mange år siden at jeg rigtig
så Che. Faktisk har jeg kun set ham en
enkel gang, siden det bare rablede for
ham.*

Allan forskrækkes over de blå blink der farer forbi hans blik.

ALLAN(42 ÅR):

*Jeg tænkte tit på hvad der blev af
ham, og hvorfor det gik så galt.
Men ingen ved rigtig hvad der skete...
selv jeg gjorde ikke!*

TITEL: mig &
 C H E

4.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV - EFTERMIDDAG

Det er vinter og før Che's indlæggelse.

ALLAN(15 ÅR) ser til mens CHE(15 ÅR) med ryggen til, er ved at tjekke Allans nye knallert.

Che gasser op så det både larmer og ryger, og han vender sig i et stort smil.

Man kan nu se at Che er smuk og slank, for slet ikke at nævne hans frække og brændende blik.

KIRSTEN stikker hovedet ud af vinduet i stuen. Hun er tydeligvis utilfreds med al den larm og har svært ved at få ørenlyd.

KIRSTEN:
Che?

CHE:
Se, det er Allans knallert.

KIRSTEN:
Ja, men vi spiser nu.

Che gasser op for at overdøve Kirsten.

Kirsten ryster på hovedet.

KIRSTEN:
Vi spiser!

Kirsten lukker vinduet, og Che parkerer knallerten, så den lige præcis vælter en række af ældre cykler.

CHE:
Skal vi ikke tune den?

ALLAN:
Den er altså helt ny.

5.SC. INT. KOLLEKTIV, STUE. AFTEN (1980)

ALLAN og CHE sidder ved stuebordet, sammen med KIRSTEN og beboerne; BITTEN, BETJANE og JAN, der læser avis.

KIRSTEN:
Må du virkelig køre den store en,
Allan?

Allan nikker forlegent.

CHE:
Ja, og hvornår må jeg få en?

KIRSTEN:
Det har vi jo snakket om.

CHE:
Men alle andre har en!

KIRSTEN:
Ja, men din cykel er da god nok.

BITTEN:
Ja, og vores overforbrug er faktisk med til at holde de fattige lande nede. Den slags prøver vi ligesom at modarbejde her.

CHE:
Jeg gør sgu´ ikke.

KIRSTEN:

Jo, du gør da. Desuden forurener de. Er det ikke rigtigt?

BETJANE:
Jo, hvis vi fortsætter sådan her, er der ikke mere olie om bare 25 år.

Alle de voksne nikker enigt.

Che's far, CARSTEN, kommer ind med forklæde på, og en suppegryde.

Che løfter på grydelåget og det ryger op.

CHE:
Føj.

CARSTEN:
Det er bare linser.

Che rejser sig og smider sig over i sofaen og med ryggen til bordet, hvor han tænder for deres s/h fjernsyn.

Kirsten lægger en hånd på Allan og holder saft op til Allan der takker høfligt.

KIRSTEN:
Det er saft fra haven.

Tv-avisen bringer et interview med Mogens Glistrup hvor han udtaler sig racistisk om 'Muhamedanere'.

KIRSTEN:
Kan du ik' lige slukke mens vi spiser.

Che reagerer slet ikke.

KIRSTEN:
Che?

CHE:
JAAA!

KIRSTEN:
Er du sød at slukke?

CHE:
Skal Jan så ikke også lægge avisen væk.

CARSTEN:
Men det er noget andet.

KIRSTEN kigger over på Jan, der ser op fra avisen.

På forsiden pryder overskriften: Hungersnød - Afrika Sulter.

KIRSTEN:
Og her sidder vi og mæsker os.
Man burde jo gøre noget.

CARSTEN:
Ja, hvem der havde en million.

CHE:
Så kunne jeg måske få en knallert.

Kirsten giver Che et overbærende blik, før hun vender tilbage til avisen med de sultne børn.

KIRSTEN:
Hvad siger i til at vi laver en
indsamling?

BITTEN:
Må man egentlig det?

KIRSTEN:
Det er vel ligemeget når det er til et
godt formål.

CARSTEN:
Vi kan da bare holde en støttefest.

KIRSTEN:
Ja, jeg kan i hvert fald ikke sidde
her med hænderne i skødet, og dårlig
smag i munden.

CHE:
Det kunne måske være suppen.

Che griner som den eneste, Allan afventer situationen.

CARSTEN:
Che, det er millioner af menneskeliv vi snakker om.

CHE:
Netop, og hvordan faen skulle de dele, nogle tusind?

KIRSTEN:
Jamen, det mener du jo ikke.
Tror du måske de har det godt?

Moren peger på et billede fra avisen hvor man ser en negerdreng med kæmpe mave og tynde arme i den bagende sol.

CHE (griner):
De har det i hvert fald varmt!

KIRSTEN:
Ej Che, vi har det så godt her, det er jo ikke deres skyld de er født dernede!

Che rejser sig og går ud i entréen.

CHE:
Det er sgu heller ikke min skyld at jeg er født her. Kom Allan.

Allan følger trop, og undskylder på vej ud i entréen.

CARSTEN:
Det her kommer faktisk også jer ved.

De 5 voksne sidder skuffet tilbage.

6.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. AFTEN

Che går midt på vejen, og Allan kommer til med sin knallert.

Che griner, og Allan smiler tilbage med en hovedrysten.

Allan når op på siden af Che med puch'en, men uden at spørge overtager Che styret og løber den igang.

Allan sætter i løb for at nå Che.

CHE:
Skal vi ik' bare køre ad helvede til?

ALLAN:
Jo...

CHE:
Mener du det?

ALLAN:
Ahh...

De griner og fræser derudaf.

7.SC. EXT. FORAN BELLAHØJ. AFTEN

De 2 drenge ræser afsted på knallerten med Che ved styret. Allan har hjelmen på, og klamrer sig kærligt fast bag Che. De kører af et sti system bag Allans hjem i boligblokkene. Forude går et ægtepar aftentur, de er ude og lufte hunden. Men må springe til side for at undgå Che's dødsførelse. Che hujer triumferende, og dytter endnu mere i hornet. Hunden gøer i vildensky, og drengene forsvinder væk. Den store boligkarré troner nu alene tilbage. Og de oplyste stuer i de fleste vinduer Vidner om aftenhyggen i de små hjem.

8.SC. INT. ALLANS HJEM, KØKKEN. AFTEN

Allans mor, GRETHE, vender sig fra køkkenbordet og rækker Che et par håndmadder med kødpålæg.

GRETHE:
Du må altså sige til når i sådan vil
spise her, Allan. Det er jo ikke
noget at byde sine gæster.

Allan nikker underdanigt.

Che går straks igang med at spise.

Grethe kigger vredt på Che, der har munden fuld.

GRETHE:
Jamen værsgo da...

Men Che ænser ikke at Grethe indikerer hans manglende pli.

GRETHE:
Hvordan går det så derhjemme, Che?

CHE: (med mad i munden)
De har travlt med at redde verden.

GRETHE:
Nå, der er nok nogen der aldrig giver op.
Men der må være råd til det?

CHE:
Der er ikke engang råd til at jeg kan
få en knallert.

GRETHE:
Nå, så må du jo tjene dine egne penge,
eller det er måske også fælles!

Grethe morer sig over sin egen morbide humor.

Che griner overhovedet ikke, men bliver meget fjern.

Allan og Grethe skæver til hinanden, da Che vender tilbage.

CHE:

Har du nogle planer for weekenden?

Grethe er på vej ud af køkkenet.

Allan kigger over på sin mor.

GRETHE:

Næ, ikke hvad jeg lige ved af.

Hvad tænker du på?

CHE:

Jeg tror måske at jeg har noget arbejde til os.

GRETHE: (til Allan)

Jamen det er fint med mig, sålænge du er hjemme til spisetid.

Grethe børster fnug af Allans tøj, og forsvinder ud af køkkenet.

Che blinker flabet til Allan, men får øje på mere snavs der sidder på Allans krave og peger.

Allan kigger selvfølgelig ned, og Che når at knipse ham op i næsen, før Allan opdager joken.

CHE:

På lørdag?

Allan smiler anerkendende.

9.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV. DAG

ALLAN kører ind i forhaven på sin knallert.

CHE står i vinduet bag sit gardin og overværer det hele, så man kan ikke høre lyden udenfor.

Che kan se at Allan stopper op og falder i snak med Che's mor, KIRSTEN, der maler på et langt hvidt banner.

Kirsten viser Allan hvad hun er igang med, og hun lægger en arm om ham, som det naturligste i verden.

Allan går videre op mod huset.

10.SC. INT. KOLLEKTIV, CHE'S VRL. DAG

CHE følger Allan med blikket, men smider sig over på sengen så Allan ikke opdager at han så dem.

Che's værelse roder, og har skråvægge. Der står en globus på reolen og en darts-kive med en gennemhullet plakat af John Lennon.

ALLAN banker på Che's dør, og går ind.

Che ligger og læser et blad i sengen.

ALLAN:
Nå, hvad sker der?

CHE:
Vi skal ud at redde verden.

Allan skæver skeptisk spørgende.

Che smiler lumsk, da KIRSTEN pludselig braser ind uden at banke, men Che tager det med ophøjet sindsro, og stirrer på hende. Et hjemmelavet dørskilt siger 'Bank på eller skrid'.

KIRSTEN:
Ej undskyld.(hun går halvtud igen og banker på)
Men er I klar?

Allan kigger over på Che.

KIRSTEN:
Det var dit eget forslag at samle ind.

Kirsten er vildt begejstret.

KIRSTEN:
Og så holder vi støttefest imorgen.

Allan sender øjne til Che der smiler lumsk.

11.SC. EXT. MONTAGE FRA KVARTERET. DAG

CHE og KIRSTEN stopper forskellige typer, især ældre ægtepar.

KIRSTEN:
Undskyld, men vi samler ind til
ofrene for hungersnøden i Afrika.

Hun prikker til Che, der har indsamlingsbøssen.

CHE:
Ja, og det er jo millioner af
menneskeliv vi snakker om...

KIRSTEN:
Og vi har så meget, så det må også
være vores ansvar at give lidt igen.

CHE:
Ja, det er jo ikke deres skyld at de
er født dernede.

Kirsten smiler tilfreds.

Penge bliver puttet i bøssen.

Che og moren takker pænt, meget idyllisk.

Gamle mennesker smiler rørt over dette umage par.

12.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV. DAG

KIRSTEN, CHE og ALLAN kommer glade tilbage.

Kirsten lægger en hånd på Che, og montage musikken fader ud.

KIRSTEN:
Det var godt i tog med. Og se; vi er
måske slet ikke så forskellige endda.

Che river sig løs, og går ind i huset med indsamlingsbøssen.

13.SC. INT. KOLLEKTIV. DAG

CHE kommer ind i køkkenet med bøssen.

Han kigger ind i stuen for at tjekke om der er nogen.

Men stuen er tom, omend noget rodet.

ALLAN kommer til, da Che stopper ham i døren med et smørret grin.

CHE:

Okay, nu sørger du lige for at hun ikke kommer ind.

ALLAN:

Hvad gør du?

CHE: (rasler bøssen ved øret)
Jeg deler pengene.

ALLAN:

Aj, Che. Det vil jeg ikke.

CHE:

Jeg skal ha den knallert.
De forsvinder jo alligevel dernede.
Stil dig her!

Allan er skeptisk, men Che er truende, og skubber ham hen til hoveddøren, og lukker Allan ude.

14.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV (V. HOVEDDØR). DAG

Døren lukkes i hovedet på Allan.

ALLAN:

Jamen, hvad skal jeg sige?

CHE: (off)

Find på noget.

Idet samme kommer KIRSTEN frem, mens Allan står og snakker til en lukket dør.

KIRSTEN:

Hva så, noget galt?

ALLAN:

Næ, jeg tænkte bare om vi skulle...
- tage en tur til?

KIRSTEN:
Du går sørme ind for sagen. Men jeg
tror det er for sent. Du kan til
gengæld gå ind og tælle pengene.

Kirsten rækker ham hendes bøsse.

15.SC. INT. KOLLEKTIV, KØKKEN. DAG

CHE står i køkkenet med sin indsamlingsbøsse i vejret.

Han forsøger at lirke penge ud med en kniv.

Men der kommer ikke noget ud.

I baggrunden er der pludselig noget der rører på sig.

Che's far, CARSTEN, dukker pludselig op af sofaen.

Men Che ser ham ikke.

Carsten spionerer på ham, da et hoved til dukker frem.

Det er BITTEN, der åbenbart også lå i den lille sofa...

16.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV (V. HOVEDDØR). DAG

Allan nikker ængsteligt, mens Kirsten lægger en hånd på ham.

KIRSTEN:
Du behøver ikke.

ALLAN:
Nej, nej, jeg skal nok.

KIRSTEN:
Allan, du skal altså lære at sige fra.

ALLAN: (ængsteligt)
Okay.

KIRSTEN:
Nej, det jo ikke okay. For eksempel
den her - Se nu godt efter...

Moren sparker til en papirkurv der står på trappen.

Det flyver ud med aviser og affald.

KIRSTEN:
Gider du at hente en kost?

ALLAN:
Øh, ja.

KIRSTEN:
NEJ! Du må sige fra. Forstår du?

Moren vil ind i huset, da Allan springer ind foran.

ALLAN:
Nej!

KIRSTEN:
Nej? Jeg tror du misforstår mig.

ALLAN:
Nej.

KIRSTEN:
Jo, det er jo ikke nu du skal sige nej.

17.SC. INT. KOLLEKTIV, ENTRÉ/KØKKEN. DAG

Moren åbner hoveddøren til Allans store skræk.

Hun går ud mod køkkenet, og Allan følger trop.

Køkkenet er tomt, og Allan får øje på Che's indsamlingsbøsse

Den står intakt på køkkenbordet.

Moren går i kosteskabet, men stopper op da hun fornemmer noget.

Hun vender sig sagte rundt, men opdager ingenting.

Kirsten går ud med kosten, og da hun er ude af syne træder Che frem fra stuen med en bebrejdende mine.

Allan går hen til bøssen og løfter den, men den er næsten tom.

Allan skæver skeptisk til Che der bare smiler, og slår på sine lommer, så man kan høre mønterne.

Che er på vej ovenpå med et sadistisk smil, og pengene gemt i lommerne.

Pludselig træder CARSTEN frem fra sit skjul i stuen.

Carsten har en dybt alvorlig mine på.

Allan står helt bleg.

CARSTEN:
Che! Vi skal lige snakke...

Che vender sig på trappen.

CARSTEN:
Det er vist bedst at du går, Allan.

ALLAN:
Ja.

CARSTEN:
Ja.

18.SC. EXT. FORAN BELLAHØJ. EFTERMIDDAG

ALLAN trækker modløst sin knallert der virker ekstra tung.

Han skrider over plænen der skiller deres 2 kvarterer.

Himlen er truende tung, men stille som før storm.

Allan stopper op og ser desillusioneret ud.

Før han forsvinder i træernes skygger.

Og boligblokken står alene tilbage.

19.SC. INT. ALLANS HJEM, ENTRÉ. EFTERMIDDAG

ALLAN(15 ÅR) går stille ind af døren, men GRETHE kalder på ham.
Hun sidder i køkkenet med 'Ude & Hjemme' og en smøg.

GRETHE:
Allan? Hvad så, hvad var det for en
overraskelse?

Moren træder ud i entréen.

ALLAN:
Ikke noget.

Allan prøver at komme forbi, men Grethe fornemmer noget fordækt,
og spærrer ham vejen.

GRETHE:
Vent lige.

Allan maser sig forbi hende og ind på sit værelse.

20.SC. INT. ALLANS VÆRELSE. EFTERMIDDAG/AFTEN

ALLAN(15 ÅR) står foran sit vindue

Han kan se vejen som han kom af

Allan er trykket og bekymret

Står et øjeblik og kigger

Da begynder der at ske

Noget meget mærkeligt

21.SC. EXT. BELLAHØJ. EFTERMIDDAG/AFTEN (TIMELAPSE)

Pludselig begynder himlen at røre på sig

Alle skyerne pisker forbi ruden

Og dagens lys forsvinder

Til sidst står han

Alene i mørket

22.SC. INT. KOLLEKTIV, STUE . AFTEN

Samtidigt i kollektivet.

De sidder 5 voksne ved bordet, heriblandt BETJANE, JAN og BITTEN.

KIRSTEN og CARSTEN kigger alvorligt på CHE, der sidder skamfuld.

Che tømmer sine lommer for penge, og lægger dem op på bordet.

Bunken er på cirka 1000 kroner, og der er både 10, 20 & 50 kroners sedler imellem alle mønterne.

KIRSTEN:

Jeg tror ikke du forstår;
Det her handler ikke bare om penge.
De børn er jo også dit problem.

CARSTEN:

Det handler om at tænke på andre
end sig selv.

De andre voksne nikker enigt omkring bordet.

De er meget alvorlige og Che kommer til at smågrine.

BITTEN:

Det er ikke sjovt!

CHE:

Nej, undskyld.

KIRSTEN:

Jo, men du er bare blevet for gammel
til at undskylde, og så tro at alt
er godt igen.

BETJANE:

Ja, du må jo vise os at du mener det.

CHE:

Okay, nu holder du, du og du kæft!
Far; kan du ikke finde en straf?

CARSTEN:
Men det er jo op til dig.

BETJANE:
Ja, det er hele pointen.

KIRSTEN:
Mmm, og du kunne jo meget passende
finde på noget til støttefesten her
imorgen? Måske noget underholdning?

Che sidder mut et øjeblik, men fejer pludselig pengene af bordet,
rejser sig brat og skrider ud i entréen.

CARSTEN:
Hey, vi vil dig jo det bedste...

CHE:
Så skrid ned til de møgunger i Afrika!

Che smutter ud af døren.

23.SC. INT. ALLANS HJEM, ENTRÈ. AFTEN

ALLAN(15 ÅR) står stadig og kigger ud af sit vindue
Mørket har sænket sig over både dagen og Allan
Det banker på døren, og Allan liver op
Skynder sig ud i deres entré
og kigger i dørspionen

24.SC. INT. BELLAHØJ, OPGANG. AFTEN

Det er KIRSTEN der står i opgangen
Hun står uroligt og tripper

25.SC. INT. ALLANS HJEM, ENTRÈ. AFTEN

Allan lister forsigtigt ind på sit værelse igen.

Det banker igen, men denne gang hører han Grethes skridt på vej ud i entréen, hvor hun åbner.

Allan står i mørket bag døren og lytter til deres konversation.

Han kan høre at Kirsten er oprevet.

Hun fortæller at Che er stukket af hjemmefra.

Allan har hjertebanken, men står helt stille.

Kirsten spørger om Che har været hos dem, for Che har opført sig så mærkeligt på det sidste, så måske de vidste noget...

Grethe er meget forstående og beder Kirsten vente.

Hun banker resolut på Allans dør.

GRETHE:
LUK OP!

Allan gør som hun befaler, og er meget ydmyg som han står der.

GRETHE:
Godt, hvad er det i 2 drenge render
og laver?

Grethe stikker Allan en flad, og det giver et sæt i Kirsten, da hun hører lussingen.

Grethe løfter hånden igen og slår Allan.

GRETHE:
Svar mig!

KIRSTEN:
Jeg tror nu ikke Allan har noget med
det at gøre. Det løser sig jo nok.

Grethe stirrer stadig strengt på Allan og løfter hånden til endnu et slag og Allan knækker.

ALLAN:
Han ville jo bare have den knallert.

GRETHE:
Hvad?

ALLAN:
Ja, Che ville.

GRETHE:
Nå, så det var Che?

ALLAN:
Mmm.

GRETHE: (til Kirsten)
Var det det du ville vide?

KIRSTEN:
Ja, det er rigeligt.

Grethe lukker selvtilfreds døren ind til Allan bag sig.

Allan kan høre hans mor love at ringe hvis Che dukker op.

Så smækker hoveddøren.

Og der bliver stille.

26.SC. INT. ALLANS VÆRELSE. AFTEN

ALLAN(15 ÅR) ligger vågen i sin seng med åbne øjne.

Han opdager en lyskegle der prøver at ramme ham.

Han sætter sig op i sin pyjamas, lysvågen.

Lyset kommer fra kommer fra vinduet.

27.SC. EXT. BELLAHØJ, OPGANG. AFTEN

Der er lys på Allans værelse.

ALLAN(15 ÅR) kommer frem i vinduet.

CHE(15 ÅR) står i opgangen og lyser på ham.

Che peger lygten på sig selv så Allan kan se ham.

Allan indikerer på tegnsprog at Che skal gå over til hoveddøren.

28.SC. INT. ALLANS HJEM, ENTRÉ. NAT

ALLAN sniger sig ud i entréen og sætter sig på hug foran døren.

CHE sidder på den anden side af brevsprækken med lommelygten.

Der er mørkt i både entré og opgang, så Che lyser på Allan.

CHE: (Hvisker)
Kan jeg sove her?

ALLAN: (Hvisker)
Det er ikke så godt.

CHE:
Hvad?

ALLAN:
Schhh... det er jo min mor der -

CHE:
- Jo, men hvor skal jeg tage hen?

ALLAN:
...Kan du huske at du forslog vi
skulle skride... Jeg er klar nu.

CHE:
Mener du det?

ALLAN:
Mmm.

Pludselig tændes lyset i entréen, og Allan overrumples af hans rasende mor, GRETHE, der dukker frem i natkjole og med håret rullet op i papillotter.

GRETHE:
Hvad er det for et spektakel?

Grethe åbner døren ud til den mørke opgang.

Hun ser sig vredt omkring, men kan ikke se nogen.

Så hun smækker resolut hoveddøren igen.

GRETHE: (off)
Var det Che? Jeg kan godt fortælle dig;
Han ikke skal bryde sig om at komme her
igen - Er det forstået? Ikke mere Che!

Allan står op af væggen og ser meget lille ud.

Han står med en hånd for hovedet af skræk for at blive slået.

29.SC. INT. BELLAHØJ, ALLANS OPGANG. NAT

CHE(15 ÅR) springer et repos op og gemmer sig.

Han kan høre formaningerne om ikke at vise sig mere.

Under døren kan han se at lyset inde i entréen slukkes.

Opgangen er mørk, og al reallyd forsvinder langsomt.

Pånær Che's åndedræt, og så vinden.

30.SC. INT. BELLAHØJ, ALLANS OPGANG. NAT

CHE(15 ÅR) står på svalegangen og ser udover de 2 kvarterer.

Han står tung og trist og læner sig forsigtigt lidt ud

Der er kun et rækværk mellem ham og det store fald

Men han gør ikke noget, han siger ikke noget

Han ser bare udover hele byen

Mens en tale høres fjernt.

31.SC. INT. KORRIDOR. DAG.

ALLAN(42 ÅR) rører uroligt på sig som havde han mareridt.

Han prøver hvileløst at finde sig et ståsted i korridorens uendelighed, men der er ingen gemmesteder.

ALLAN(42 ÅR):

Det er sjovt, men den nat troede jeg bare at han ville skride, at jeg aldrig ville se ham mere - men nej.

32.SC. EXT. BELLAHØJ, FORAN ALLANS OPGANG. MORGEN

Foran boligkarréen står knallerten

Men på væggen står der malet

med store fede typer:

"KOM I AFTEN".

33.SC. INT. KORRIDOR. DAG.

ALLAN(42 ÅR):

"Kom i aften".

Ordene gentager sig for Allans indre blik.

ALLAN(42 ÅR):

*Jeg kunne ikke tænke på andet -
End den store flugt.*

34.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. AFTEN

ALLAN(15 ÅR) kommer ræsende ned af villavejen.

Han gasser ekstra op, ligesom Che plejer at gøre.

Han har sin skoletaske på ryggen, som er fuldt pakket.

Og bag på knallerten har han bundet sovepose og telt fast.

Men boligblokkene troner stadig klippefast ude i horisonten.

35.SC. EXT. FORHAVEN, KOLLEKTIV. AFTEN

Allan parkerer Puch'en i forhaven og bevæger sig igennem haven, og op mod huset.

Der hænger et stort hvidt banner med påskriften Støt-Stop-Sulten.
Der er kulørte lamper, og feststemte folk, hvilket undrer ham.
Der står 3-4 voksne i haven og et par unger leger rundt om dem.
Che's mor står sammen med et par bløde mænd og ryger en joint.
De står og stener i månelysets skær og kigger på stjernerne.
Ingen af dem siger noget, da Kirsten pludselig får øje på Allan.

KIRSTEN:
Hej Allan! Allan?

Kirsten rækker ud efter ham, for at få en knuser.

Men Allan undviger og fortsætter søgende ind i huset.

Kirsten er tydeligvis skuffet over at han ikke kom over.

36.SC. INT. KOLLEKTIV, STUE/KØKKEN. AFTEN

ALLAN går igennem den halvfylde stue, men kan ikke se Che, for alle de voksne skejer rytmisk ud, og synger med på C.V. Jørgensens 'Coste del Sol'.

Da Allan når ud i køkkenet, kommer Che's far, CARSTEN, dansende forbi med den yngre kvinde, BITTEN.

CARSTEN & BITTEN: (syngende)
*For øjeblikket har vi herligt
her på Coste del Sol
i vor ny nazistiske og asociale
sammenhold*

CARSTEN:
Hej Allan, godt at du kunne komme.

ALLAN:
Tak.

CARSTEN:

Øl? Husk al overskud går ubeskåret
til de sultne negerbørn. Så det er
bare med at drikke igennem.

Carsten ler og er ufokuseret, da han samtidig flirter med Bitten,
er ved at hente øl, og vil synge med.

ALLAN:
Har du set Che?

CARSTEN:
Hvem? Ham der?

Carsten peger på en plakat af Che Guevara, og sætter i et grin.

Allan opgiver at få et seriøst svar, uden Carsten ænser det, for
han har travlt med både Bitten, bajere og baren.

Allan beslutter at bane sig vej igennem stuen, hvor de voksne
stadig danser rundt med hinanden i hænderne til C.V. Jørgensen.

Allan går ovenpå for at finde Che.

37.SC. INT. KOLLEKTIV, 1.SAL/GANG & CHE´S VÆRELSE. AFTEN

ALLAN kigger ind på Che´s værelse, men han er der ikke.

Til gengæld står sengen nydelig redt og der er ryddeligt.

Allan tror et øjeblik at Che selv er skredet fra det hele.

Men pludselig griber CHE ham i et bagholdsangreb, og holder ham
for øjnene.

Che slipper sit greb, og Allan kan nu se at Che står iført
farens partisaner tørklæde.

Allan lyser op ved gensynet.

Che ruller tørklædet af hovedet så man kan se hans ansigt.

Che paroderer faren med hånden formet i et peacetegns-V.

CHE: (karikeret)
Godt du kunne komme.

Che skeler til Allan, og løsner så op i et smil.

CHE:
Har du pakket?

Allan slår på sin rygsæk.

CHE:
Og Puch'en?

ALLAN:
Jep, og... en ekstra tank!

Allan finder en dunk med benzin frem og rækker den til Che.

Allan er på vej ud af døren, da han pludselig stopper.

Han kan se at der nogen er på vej op af trappen.

Allan skynder sig at lukke døren halvt til.

Che kommer over og sammen kigger de ud.

Det er CARSTEN & BITTEN der kysser.

De nærmer sig Che's værelse.

Drengene holder vejret.

Carsten tvinger hende legende op af væggen i gangen.

De kysser igen, inden de vælter ind på nærmeste rum.

Det var kun døren før Che's værelse hvor drengene er.

De ånder begge lettet op.

ALLAN:
Nå, skal vi gøre det?

CHE:
Mmm, jeg skal bare lige noget.

Che tager dunken ud af hånden på Allan, og hælder benzinen ud over seng, skabe og vinduer.

CHE:
Nu skal de få deres underholdning.

ALLAN:
Ej, det gør du ikke.
Det er altså ikke sjovt.

CHE:
Det er ikke for sjov!

38.SC. INT. KOLLEKTIV, CHE'S VÆRELSE. AFTEN

Che griber en Zippolighter og tænder den.
Che står et øjeblik, og med et manisk blik.
Allan ser ængsteligt til fra den anden ende.
Så kaster Che lighteren over på sin egen seng.
Ilden blusser øjeblikkeligt op til høje flammer.
Allan træder skræmt tilbage og åbner døren til gangen.

CHE:
Vent.

ALLAN:
Nej, kom.
Det går galt.

CHE:
Nej, bare vent, okay?

Che træder ind foran Allan, og barrikerer døren.
Allan prøver febrilsk at skubbe Che væk fra døråbningen.
Der høres hastige skridt på trappen, og musikken stopper brat.

Kirsten kommer til, og river i håndtaget fra den anden siden, mens Che bare griner skingert.

KIRSTEN:
Hallå ? Che ?
Luk lige op !

Allan ser på Che der hyler af fryd og kamplyst.

Vinduespartiet står nu også i flammer.

Men så braser Kirsten døren ind.

Che står midt i rummet.

Med ilden bag sig.

Che slår stolt ud med armene.

KIRSTEN:
Hvad har i gang i?

CHE:
Ja, hva ligner det? fester måske?

KIRSTEN:
Du jo skidehamrende sindssyg!

CHE:
så stop Mig!

Che stikker hovedet frem.

Kirsten græder og er desperat.

Pludselig langer hun Che en lussing.

Det er så kraftigt at Che mister balancen.
Han vælter over i et billede af John Lennon.
Glasrammen splintrer og Lennon ryger på gulvet.
Che vender sig med blodet piplende frem fra panden.
Kirsten bryder ud i et skingert hviiiiin
Allan smutter chokkeret ud på gangen.
Mens Che bare griner triumferende.
Carsten kommer til og griber fat i Che.
Carsten er i bar overkrop, men dog bukser.
Che råber efter Allan "vent, vent, vent".
Flere fra festen kommer til for at se.
De hjælpes med at holde Che fast.
Che der hyler og spjætter.

Og Allan flygter væk

39.SC. INT. KOLLEKTIV, CHE'S VÆRELSE. AFTEN

Vinduespartiet på Che's værelse står i flammer.

40.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. AFTEN

ALLAN kommer halsende ud fra kollektivet, fuldstændig svedig.
Han tøver for et øjeblik, men sætter så i løb igen.
Blå blink glimter i det fjerne og sirener hyler.
Alt er farvet af en orange/gul flamme.
Trukket med fra forrige scene.
Det er Allans føling.

Og han flygter.

41.SC. EXT. FORAN BELLAHØJ. AFTEN

Alt er orange

Boligblokkene står

og troner i baggrunden

Allan styrer målrettet imod dem

Trækronernes skygge slanger sig sælsomt svajende

for at nå Allan med grenenes krogede fingre

Som var det flammer der slikkede efter ham

Mens højhusene ligger klippefast forude

som søjlerne fra grækernes Athen.

Og i alt dette sidder Allan nu

Sammenkrømpet under et træ

Som ville han allerhest

forsvinde væk væk

væk væk væk

væk

42.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

ALLAN(42 ÅR) skælver i korridoren. Han sveder og er meget berørt.

Hans hjerte hamrer løs som var han lige løbet fra huset.

ALLAN(42 ÅR):

Jeg ved ikke hvad fanden der tog ved ham. Og jeg turde slet ikke gå tilbage, selvom jeg prøvede, mange gange. Han var bare for meget.

Allan(42 år) virker presset, som var han vred på Che.

ALLAN(42 ÅR):

Til sidst ville jeg bare have min knallert igen, og helst glemme det hele.

Min skyld var det i hvert fald ikke.

Allan(42 år) er ude af kontrol og ryster ufrivilligt på hovedet.

43.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. DAG (1980)

(Dette er en gentagelse af sidste billede fra 'Scene 2', hvor man tror Allan gemmer morens seddel med adressen på psyk. Men:)

Allan står for enden af vejen med adressen på Che's afdeling.

Han er bange, og kigger tilbage mod kollektivet.

Men krøller sedlen aggressivt sammen.

Han taber den ud af hånden.

44.SC. EXT. VILLAVEJ, KOLLEKTIV. DAG (TIMELAPSE)

Villavejen ligger øde hen på den ellers varme sommerdag, hvor Allan smed sedlen fra sig.
Det er formiddag.

Villavejens før grønne look, visner bort i efterårets vinde.
Bladene bliver gule, og krøller sig sammen.
Det er middagstid.

Villavejen ligger bart hen i vinterens regnvåde tid.
De sidste sejlive blade er brune, og hænger slapt.
Det er eftermiddag.

Villavejen ligger dækket af sne, og overblænder næsten alt.
Træerne er nøgne, intet rør sig.
Det er aften og solen stukket af

45.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

Allan(42 år) står i den nu overbelyste gang.

Sedlen daler som sne ned over Allan(42 år), der mat børster 'fnuggene' af sig.

ALLAN(42 ÅR):

Jeg hørte senere fra nogen at han var røget ind til militæret, væk var han i hvert fald.

Det var så indtil for nylig, hvor jeg blev noget overrasket.

46.SC. EXT. KNIPPESBRO. DAG/VINTER (NUTID)

Knippelsbro i myldretiden. Travl og trafikeret, med alt det nye byggeri der tårner sig op i baggrunden, dækket af sne.

Det er op til valget, og lygtepælene er fyldt med valgplakater.

Men blandt hoveder fra de radikale, konservative osv. er der pludselig en mand der deler visse fællestræk med den unge Che.

Karakteristisk er en stor flænge i panden der ikke er helet.

Det er en kandidat ved navn Tom C. Fuglsang fra Dansk Folkeparti.

47.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

ALLAN(42 ÅR) står 2 steder i billedet, således at den ene kigger på den anden.

ALLAN(42 ÅR):

Ikke at jeg var sikker på at det var ham, men jeg var nødt til at prøve, og så med det navn...

48.SC. INT. PRESSEMØDE, SAL. DAG (NUTID)

Der sidder 3 jakkesæts politikere bag et aflangt bord, og ser meget officielle ud.

En af dem er Tom C. Fuglsang. Han er karismatisk og iført jakkesæt, med kort hår og et lille overskæg. Det er CHE(42 ÅR).

En håndfuld journalister og et par fotografer, har taget ophold foran politikerne.

ALLAN(42 ÅR) træder ind af døren til pressemødet.

Han kigger rundt mellem journalisternes silhouetter.

Og dér; med ét stopper hans blik på Che.

Allan er lamslået, mens Che uanfægtet svarer på spørgsmål.

Allan anstrenger sig for at se, og Che's gamle ar fra branden minder grangiveligt om det Hr. Fuglsang har.

CHE(42 ÅR):

Det gælder om at sikre vore egne værdier, såsom familien, så vi kan føle os trygge, så vi ved hvad vi kan regne med. Den slags er uvurderligt, og det koster altså. Så før at vi kan forsørge os selv, skulle vi nok stramme de regler op om indvandring. Ellers ender vi jo selv på gaden, og hvem skal så betale gildet?

Journalisten nikker og retter et spørgsmål til en anden.

Partifællen, KIM, der står bag Che, rækker ham en mobil.

Che rejser sig og går diskret ud af bagdøren mod toiletterne.

Allan er sikker i sin sag og sætter efter ham.

49.SC. INT. KORRIDOR. DAG (NUTID)

CHE og partifællen, KIM, står udfør toiletterne.

Che står med en flaske kildevand og tjekker mobilen.

ALLAN træder ind i gangen, men Che står med ryggen til.

ALLAN(42 ÅR):

Che? Hey, undskyld?

Che vender sig anden gang Allan kalder. Kim går ham i møde.

KIM:

Kan jeg hjælpe dig?

CHE(42 ÅR): (til Kim)
Jeg skal nok tage mig af ham her.

Che er imødekommende og smiler høfligt.

Allan vil give ham en krammer, men Che skubber ham væk.

ALLAN(42 ÅR):
Che for faen.

CHE(42 ÅR): (smilende)
Jeg hedder ikke Che.

ALLAN(42 ÅR):
Hold da kæft. Kan du ikke kende mig,
det er mig, Allan?

CHE(42 ÅR):
Allan? Det siger mig nu ikke lige noget.

ALLAN(42 ÅR):
Du er jo slet ikke til at kende igen.
-Og hvad er den af, Dansk Folkeparti?

CHE(42 ÅR):
Prøv at hør; Hvis du vil vide noget
mere om os, så står der nogle pjecer
ude i foyeren. Dem kan du bare tage.
FARVEL.

Che gør antræk til at gå tilbage, da Allan griber ud efter ham.

Alt står stille i et moment, hvor luften sitrer.

Che vrister sig resolut løs.

ALLAN(42 ÅR):
Vent, kan vi ikke lige snakke sammen?

Che himler opgivende.

ALLAN(42 ÅR):
Det kunne bare være sjovt at lige
ses. Det er sgu så mange år siden...

Che's lakaj stikker hovedet ind og afbryder Allan.

KIM:
Tom! Vi skal til at afsted.

ALLAN(42 ÅR):
... Skal du tilbage på psyk.?

Che er ved at gå, men stopper brat, vender sig og går sagte tilbage mod Allan.

CHE(42 ÅR):
Du fatter det bare ikke...

ALLAN(42 ÅR):
Øh, hvad?

CHE(42 ÅR):
Det er slut. Kom videre.

Che peger på Allans krave hvor der sidder lidt snavs, men da Allan ser ned, knipser Che fingeren op i næsen på ham.

CHE(42 ÅR)
... *kammerat*...

Allan bliver irriteret på al Che's attitude.

Men Che fortsætter triumferende ud på parkeringspladsen hvor det kraftige lys får ham til at forsvinde.

Det sortner for Allans indre blik.

Og i lyset opløses Che nærmest i prikker.

Opløsningen minder om en sværm af fugle der basker.

Døren smækker, og efterlader Allan i den mørke korridor.

Vinden suser, mens Allan prøver at forstå denne syge skæbne.

Allan forsøger at spotte udgangen, men der er nu ingen at se.
- Og billedet er præcis det samme som startskuddet (scene 1)

SLUT.